

Перезавантаження

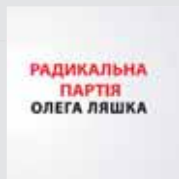
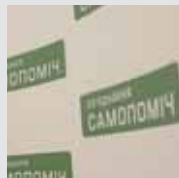
(Закінчення. Початок на 2-й стор.
обкладинки).

Коли номер журналу готувався до друку, ЦВК опрацювала більш як 99% протоколів підрахунку голосів в електронному вигляді. «Блок Петра Порошенка» за партійними списками одержить 63 мандати. Ще 69 кандидатів від президентської партії перемогли у мажоритарних округах. Представники штабу розраховують, що «Блок Петра Порошенка» може отримати загалом близько 150 мандатів.

2

Партія «Народний фронт» набрала 65 мандатів за партійними списками, а загалом, разом з 18 мажоритарниками від цієї політичної сили, матиме 83 народні депутати у новому парламенті.

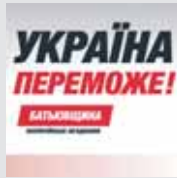

Партія «Самопоміч» може одержати 33 місця в парламенті.

Колишні члени Партії регіонів, котрі на цих виборах йшли у списку партії «Опозиційний блок», розраховують на 29 мандатів. Кількість «опозиціонерів» може істотно зрости за рахунок мажоритарників-самовисуванців. Лише в Донецькій області колишні регіонали здобули перемогу в 10 округах.

Результат «Радикальної партії Олега Ляшка» на цих виборах – 22

мандати. Найбільше підтримала політсилу рідна область лідера партії – Чернігівська.

19 депутатів, серед яких двоє мажоритарників.

У «Комітеті виборців України» запевняють, що цього разу українці мали можливість зробити свідомий вибір та вільно проголосувати – без значного впливу адміністративного ресурсу.

При цьому, як каже голова правління КВУ Олексій Кошель, більшість зафіксованих спостерігачами порушень стосувалася виборів у мажоритарних округах. Тож закликають надалі перейти до пропорційної системи виборів.

Громадянська мережа «Опора» додає, що на мажоритарці виникає найбільше проблем і при підрахунку голосів. На думку активістів, назвати кампанію цілком вільною у межах країни не можна через те, що і передвиборна агітація, і саме голосування у Донецькій та Луганській областях значно ускладнювалися виступами терористів та їхньою підтримкою регулярно армією Російської Федерації.

Політичні партії, котрі прийшли до парламенту і привели туди велику кількість молоді, громадських активістів, учасників Майдану, журналістів, військових, дуже схожі у своїх планах щодо майбутнього країни. Кожна політсила, за деякими винятками, обіцяє провести докорінні реформи, припинити конфлікт на Донбасі, переозброїти армію, створити хороші умови для ведення бізнесу, підвищити соціальні стандарти тощо.

Експертне середовище, аналізуючи склад перезавантаженого парламенту, відзначає його сильні і слабкі сторони.

Передумовою налагодження ефективної роботи із реформування держави є можливість створення стабільної коаліції. Тоді Верховна Рада VIII скликання матиме всі шанси увійти в історію України як найефективніша у реформуванні держави.

Проте є і застереження: ніхто не «вхопив бога за бороду». І беззастережна підтримка «партії влади», і навпаки – жорсткий супротив ведуть до негативних наслідків. У першому випадку – до концентрації влади, у другому – до чергового перезавантаження, якого Україна може й не витримати.

Та до найбільших ризиків для новообраного парламенту можна сміливо віднести один і головний – брак часу. Час, який спливає, грає проти нього, бо війна не терпить тривалих перемовин і політичних чвар. Повторення вже недавно пройдених сценаріїв може без перебільшення стати фатальним для держави.

До нового парламенту потраплять близько сотні депутатів-самовисуванців. За певних умов, через «політичну доцільність» ця велика група здатна розпочати і свою політичну гру, як уже не раз відбувалося. Тим паче, що є й передумови до послаблення вимог щодо імперативності мандата.

Та облишмо страшилки! Будемо сподіватися, що жодних п'ятих колон тут не утвориться, і парламент налагодить ефективну роботу, стане справжнім центром прийняття рішень за парламентсько-президентської форми правління в державі. Тільки це допоможе провести насправді ефективні реформи, змінити державу і знизити градус радикалізму в суспільстві.

Тарас ПОМАНЮК.

Незалежне оцінювання для влади

Найбільший виклик суспільству полягає в тому, що замість ляльководів минулої «епохи» в парламенті можуть почати диктувати свої умови такі самі, або й ще цинічніші «покращувачі» життя. За блискучим іміджем «нових облич» у списках партій розпізнати їх досить складно – всі говорять правильні речі, підтримують євроінтеграцію, допомагають військам на Сході. Що насправді приховують лаштунки вітчизняної політики, чи не вперше стане відомо громадським активістам та журналістам, які йдуть у Верховну Раду за списками різних політич-

них сил. Чи вистачить у них мужності не поринути у підкилимні оборудки? Що переважить: партійна дисципліна й узяті на себе зобов'язання чи громадянський обов'язок?

Народні депутати парламенту VIII скликання ще не склали присяги, як на початку листопада вибухнув перший скандал у середовищі «Самопоміч», точніше, серед однієї з її складників – партійців «Волі», створеної під час Майдану. Єгор Соболев і Юрій Дерев'янка почали з'ясовувати стосунки. Ще кілька таких взаємних звинувачень і викриттів про револю-

ціонерів із Майдану й громадян накриє безпробудна політична апатія.

Другою найбільшою небезпекою є те, що партії у Верховній Раді можуть знову взяти на озброєння популізм і заговорювання важливих тем. Замість справді боротися за корупцією, змінити виборче законодавство, дати більше повноважень областям імітуватимуть реформи.

Першим випробуванням для нової демократичної коаліції стане формування Кабінету Міністрів – відбір кандидатур саме за професійною ознакою. Останні заяви

Країні на поміч іде «Самопоміч»

Кияни за «Об'єднання Самопоміч» віддали 27 відсотків голосів – це більше, ніж у Львові, де виникла політсила. За що ж голосували її прихильники? Чим підкупила вона виборців? Де її джерела, так би мовити?

— ВІЗЬМИ І ЗРОБИ! —

Коли образ збігається з мрією

Гасло «Візьми і зроби!» і, власне, його втілення у життя паном Садовим у Львові обернулося істотним ужинком парламентських мандатів. Він наполегливо працював і знайшов слушний момент, щоб «Самопоміч» (кажуть, так колись називалася чи то кредитна спілка, чи кооператив) стала застругувати як проект. Громадське об'єднання прозирливий депутат Львівської облради створив ще 10 років тому. І ось поцілів, як мовиться, у десятку. Є!

Львів як дзеркало

Найбільший туристичний потік до Львова зробив рекламу не тільки йому самому, а й його очільникові. Бо відколи Садового обрали головою, місто взяло курс на розвиток креативного туризму, організувалися масові фестивалі – більш як сотня розважальних дійств протягом року. Львів'яни від кількості приїжджених навіть подеколи ремствували: кому «хліба і видовищ», а кому – обмежений простір для життя. Та Львів здобув імідж одного з найпривабливіших туристичних міст України, від якого в захопленні всі, хто тут побував.

Щоправда, Львів європейським був і за «советів», але тоді не ті цілі ставилися перед ним, не існувало новітніх піар-технологій. А Садовий у своїх проєктах зробив ставку на ЗМІ, бо саме вони формують громадську думку. Окрім відкриття власних телеканалів, з ініціативи

кажуть, мовляв, політтехнологів, котрі тривалий час «ведуть» мера Львова, добре вивчили запити населення і вчасно запропонували привабливий образ суспільству. Адже Андрій Садовий упродовж двох каденцій голови Львівської міської ради ретельно творить свій імідж європейського політика. І він не штучний. Такою є сутність цієї особистості. Сучасний, модерний, має почуття гумору й надає перевагу молодим кадрам. Уміє добре контактувати та домовлятися з усіма владами, політиками, дип-

місцевої влади Львів став центром проведення міжнародних медіа- та видавничо-книжкового форумів, мистецьких заходів. Особливої популярності місту Лева додав чемпіонат з футболу «Євро-2012», який висвітлювали 200 акредитованих тут журналістів. Львів відкрили для себе не лише іноземці, а й жителі з інших регіонів України. І сьогодні інтерес вітчизняних туристів до нього – це не лише данина моді, а й бажання глибше пізнати українську національну ідентичність. Тому виборці й голосували за партію «Самопоміч», бо Львів, де вона народилася, у їхній свідомості асоціюється з Європою. Але що, у Львові й чиновники, й усі правоохоронні структури ідеальні, чи немає корупції? Мабуть, ні.

Але «Самопоміч», об'єднавшись з новою партією «Воля», яка утворилася після Майдану, акцентувала на антикорупційній складовій, संबо-

ломатами. Мені можуть заперечити, мовляв, не він один такий в Україні, хто у сплаві досвіду й молодості прагнув на демократичній хвилі здобути 33 мандати... Однак згадаймо, як львів'яни, коли розпочалася Революція гідності, заявили на Майдані у Києві про свій європейський вибір, голова Львова щиро підтримав їх. А його поїздки і прес-конференції в Києві, Миколаєві, Одесі, Дніпропетровську, Харкові та інших містах України завжди мали успіх, бо йому було про що розповісти.

ді слова та вільному доступі до інформації. Це якраз те, чого потребує українське суспільство.

– Люди мають запит на нову політичну силу, – каже перший номер списку партії «Самопоміч» Ганна Гопко.

Козирем члени команди «Самопоміч» називали відсутність у їхніх лавах депутатів парламенту, чесно зароблені мільйонні статки та задекларовані доходи. Тільки ті, хто мало вірять в успіх, показують заробіток у пару тисяч гривень...

Чи відповідає 50-й номер списку Андрій Садовий за своїх соратників, принаймні, тих 33-х, що опинилися з його «легкої руки» в парламенті? Якщо так, то як? Якщо ні – то в чому сенс – може запитати читач. І чи життєздатним буде політтехнологічний плід, поживемо – побачимо. Країні на поміч іде «Самопоміч».

Лариса МАРЧУК.

керівників Блоку Петра Порошенка, «Народного фронту» й «Самопоміч» свідчать, що політики такі відмовляються від квотного представництва. Це позитивний факт, адже в попередньому уряді ситуація доходила до абсурду: міністр не міг узагалі впливати на свого «автономного заступника», призначеного за квотою іншої політсили.

Водночас ЗМІ вже чимало «потопталося» на останніх кадрових рішеннях, бо деякі з них справді важко пояснити на тлі обіцянок про якісне оновлення державного апарату «шляхом впровадження нової системи добору, оцінки, підвищен-

ня професійної компетенції державних службовців». Якщо нова система полягає в застосуванні одного критерію – «молодо – зелено» і відсутності досвіду, то цим шляхом до професіоналізму вже пішли у високих владних структурах. Дуже показові призначення: чиновник високого рангу, не самостійний у прийнятті рішень, зручний у використанні...

– Зламати цю систему зможе виключно український народ, взявши під тотальний контроль владу на всіх рівнях, змушуючи чиновників та депутатів усіх рівнів діяти виключно в інтересах народу! – йдеться в про-

грамі одного з кандидатів у народні депутати.

Чи побачимо ми такий громадський контроль і таке незалежне оцінювання роботи як народних обранців, так і всієї влади, стане відомо вже зовсім скоро.

Ігор БЕККЕР.

